

T(R)ÒPICS

Vols dir?

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Vivim (in)còmodament en un món de paraules. Elles ens viuen. Els que van de moderns, però, pontifiquen que naveguem dins la l'conosfera (una imatge val més que mil paraules). Greu error. Analabet. Tota imatge (gairebé) necessita un peu de foto o títol que li confeixi sentit. És l'imperi dels telèfons mòbils, SMS, *chats*, *e-mails*. O que els experts de l'automoció recomanin instal·lar només navegadors que "parlin" en substitució dels dispo-

sitius visuals GPS que distreuen la conducció. O el triomf de Josep Cuní a TV3 fent televisió que s'escolta com la ràdio. Qualsevol personatge públic -que viu del públic- necessita inventar-se frases per a enlluernar l'auditori. N'he seleccionat algunes, ben fresques: "*¡Deteneos, en nombre de Dios!*" cridà Benet XVI als terroristes de l'atemptat de Londres. Vols dir? Home de Déu! És precisament en nom del (seu) déu que ells couen pinxos morunos a traïció; "*Hay que dar pasos lentos pero muy seguros*", assegura Ferran Vidal, president del Lleida Bàsquet, quant a contractar jugadors. Vols dir? No s'hi val a badar. Allò bíblic que els últims seran

els primers no s'escau en el competitiu món del bàsquet; "*Hem acabat el millor festival de la història de Lleida i el pitjor dels que vindran en el futur*", exclama amb llur proverbial humilitat Xavier Sáez, regidor de la Cosa Cultural a la Paeria (Sancho Panza a Baratària!) fent balanç del Senglar Rock. Vols dir? De quins festivals parla? Del modèlic Festinoyal?, dels Festivals d'Espanya en l'època franquista?, de les ràncies Nits d'Estiu? ¿Dels més de 200 milions de les antigues pessetes que, diuen, ha valgut el millor festival de la història? A repartir entre els 28 mil adolescents que diu van assistir al pitjor festival dels que vindran, toquen a unes 10

mil peles de cost per persona, una ganga; "*El debat estatutari arrossega una càrrega tacticista molt pesada*", adverteix Duran i Lleida sobre els perills que assetgen el Nou Estatut. Vols dir? Allò pesat és la pèssima farsa d'uns actors dolents que eleven a genial "Los tres reis bufos" de Wehrle. Estatut? Estatut!; "*En cap cas vaig perdre els nervis, ni vaig insultar ningú, ni vaig fer cap discurs homòfon*", es justifica Joan Laporta, presi del Barça, després de treure's histèric els pantalons davant el detector de metalls del Prat. Vols dir? I té raó. ¿Com és possible que un famós tan superguai hagi de passar per la humiliant maquineta? Una senyora demostració de democràcia, Jan...

En tinc més de frases. Però com diuen a la tele, els temps mana i he d'acabar. Limitacions d'espai en aquest humil racó, a peu de pàgina. Salut.